

[Madsen-Mygdal.]

som Afleveringspligten. Og det Spørgsmaal, som jeg har rejst, men ikke faaet Svar paa, er dette: Hvor har Ministeren denne Lovhjemmel til at paabyde en saadan Afleveringspligt til autoriserede Banker og Sparekasser?

Hvad angaar Bestemmelsen om Afleveringspligtens Ophævelse snarest muligt, skal jeg kun nævne, at Ministeren jo ved, at 2 Maaneder gik hen, uden at Ministeren eller Nationalbanken foretog sig noget som helst i Retning af at opfylde dette Paabud: snarest muligt, og det var først, da vi med stærke Skridt nærmede os den seneste Frist, at Handelsministeren begyndte at sætte sig i Bevægelse.

Den højtærede Minister udtalte, at ingen Regering vilde tage Ansvar for Regeringens Førelse, hvis ikke saadanne Foranstaltninger, som her er bragt i Forslag, blev gennemført. Jeg vil dog mene, at det er en lidt stærk Udtalelse. Den højtærede Handelsminister kan sige: *Denne* Regering vil ikke paatage sig Ansvar — hvis han har Bemyndigelse dertil; men at sige, at ingen Regering vil paatage sig Ansvar, tror jeg dog er lidt for meget. Hvert Land har jo kun een Regering ad Gangen — saaledes har det været hidtil, og saaledes vil det forhaabentlig ogsaa blive i Fremtiden —, og man kan derfor ikke sige, hvad en eventuel anden Regering vilde gøre, men man kan sammenligne med, hvad Regeringer i andre Lande gør, og ingen Regering har stillet Forslag om et saadant Regeringsdiktatur som det, der her er foreslaaet, ingen Regering undtagen den russiske. (*Hans Nielsen*: Jo, i Frankrig og i Tyskland). Nej, aldeles ikke. Der findes ikke et saadant Diktatur, ingen Steder har Parlamentet fraskrevet sig enhver Indflydelse. Hvorfor, højtærede Handelsminister, er det da nødvendigt her i Danmark, naar det er overflødigt i alle andre Lande? Her i Landet kan Regeringen ikke paatage sig Ansvar, uden at den faar en saa vidtgaende, saa ubegrænset Bemyndigelse for ikke mindre end 1½ Aar.

Den højtærede Handelsminister udtalte endvidere, at her var ikke Tale om mere Diktatur end i de foregaaende Love. Men det kan vel heller ikke have undgaaet den højtærede Handelsministers Opmærksomhed, at netop derfor blev disse Love vedtaget for kun meget kort Tid, og sidste Gang indførtes der en Række Bestemmelser om Afvikling, baade paa det ene og det andet Omraade, Bestemmelser, som netop var en Betingelse for, at Loven den Gang

kunde gennemføres. Nu møder den højtærede Minister, efter at alle disse Forudsætninger — ikke blot mundtlige, men ogsaa skriftligt fastlagte Forudsætninger — er skubbet til Side, og siger: Nu kræver jeg blank Bemyndigelse for 1½ Aar til dette uindskrænkede Handelsdiktatur. Jeg synes jo nok, der er en Forskel, endda en meget betydelig Forskel.

Den højtærede Handelsminister sagde, at jeg havde forkyndt, at Handelsministeren havde til Hensigt at socialisere Handelen. Nej, det behøver jeg ikke at forkynde, det staar jo i Loven, det er jo den Bemyndigelse, den højtærede Handelsminister søger, og som han fastholder er en Betingelse for, at han kan paatage sig Ansvar. Ministeren mente, at jeg vidste, hvad der var tænkt paa. Nej, det maa jeg sige, det ved jeg aldeles ikke, og hvis der er noget bestemt, Ministeren tænker paa, saa lad os faa det at vide og sætte det ind i Loven, saa Rigsdagen ved, hvad den veftager. Hvis den veftager det, der her staar, har den veftaget en blank Fuldmagt til Ministeren til senere at centralisere, det vil sige socialisere, større eller mindre Omraader af Handelen, akkurat saa langt eller saa kort, som han selv ønsker det.

Dernæst udtalte den højtærede Minister, at hvis der blev fri Indførsel, vilde vi faa et mægtigt Underskud paa vor Handelsbalance. Deri tror jeg, den højtærede Minister tager ganske fejl, og senere i sin Tale tror jeg for øvrigt ogsaa, han selv var inde paa at argumentere derimod. Der er ingen Grund til at tro, at vor Handelsbalance vilde stille sig paa anden Maade — jeg siger ikke: ugunstigere, for jeg tror nu ikke, at man ud fra dette, om Handelsbalancen er aktiv eller passiv, kan drage nogen som helst Slutning med Hensyn til Landets Stilling —, og Bekymringen for at vi skulde faa en meget større Import end Eksport, hvis Valutacentralen ophæves, deler jeg i hvert Fald ikke. Thi naar der er lukket for Laan udefra, kan en Nation ikke købe for mere, end den eksporterer for eller paa anden Maade ærligt har indtjent, og den Balance, som Valutacentralen siges at have skabt, kommer af sig selv, den behøver den højtærede Handelsminister eller ærede Medlemmer her i Tinget slet ikke at bekymre sig om, for den skal nok komme — og det har heller aldrig været vort Motiv til at gaa med til Valutacentralens Oprettelse. Det Motiv, som vi har haft til at gaa med til en stærkt begrænset Fortsættelse, er det handelspolitiske og ikke dette, om der kan opnaas en positiv Handelsbalance, for den